

félálom I.

vér
tavaszvadászat
szele fúj
mintha
rágcsálókra éhező
ölyvek fulladnának
verességbe

pedig csak nyár lett
és anyámnak
életet kellett
felköhögnie
s összevágni
a telet
remélve megélni
némán a kezdetet

anyámnak szárnyai nőttek
mint cikázó
szitakötőnek
aki másodpercekkel
éli túl a rászabott
egynapos létet

ezért imádkozott vaktöltényt
minden tárba
az csak nagyot szól
az a csiszolt csillogós
ugye apa

félálom II.

anyám alig beszél
lehangolt
zongorán
elskálázott a moll
amit mond

nem álmodik
csak felkel
ébred alvó
és azt mondja

ha álomból-álomba
álmodja magát
gyorsabban telik
aminek múlni kell

pontos
mindig második a sorban
ez a reggel
annak ki egyedül kel

apám a szél
akár az ősz
faágakkal karmol
ablakunkba

nem engedem be

nem tanultam tőle
széppé tenni
a kötelezőt

gyerek II.

a konyhánkban
épp elfér
a gyerekkorom

borsónyi cukordarab az
alig gömbölyű
birsalmasajt

feledett könnyek
medre
sercegőnek lenni benne
savanyúan édes
kristálylaboda

pattog bent fehérlik
minden belopott hógolyó
és mint
padlón elbúvó
csuszamaszat
úgy takar port
a zsír meg az olvadás

apám
az ebédben hajszalakat találó
halandók fejese
nem esküszik
csak káposztalevesre
mákosbejglivel álmodik
a mosolya

néha anyámmal birkózik
én folyékony tipegő bányász
túrom bennük a múltat
a szépet

fejük hét decis karácsonyfalekvárba
díszeleg torzul
kicsit mindig ráncosabbra
minden rozsdá
a helyén maradt
csak már felérem a kalincсот

■ **Laboda Róbert** (Nagykürtös, 1985): költő, slammer. Verskötete *Túlzások* címmel jelent meg 2015-ben az Athenaeum kiadásában.